

Państwowa Rada Ochrony Przyrody – Komisja ds. Ochrony Ekosystemów

**THE STATE COUNCIL FOR NATURE CONSERVATION
– ECOSYSTEMS CONSERVATION COMMITTEE**

Ministerstwo Klimatu i Środowiska,
ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa, koe@prop.gov.pl

PROP-KOE/2026-11

13 sierpnia 2026

Opinia w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Drawieńskiego Parku Narodowego

W związku z prośbą Pana Ministra Mikołaja Dorożały o opinię na temat projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Drawieńskiego Parku Narodowego (nr RPRO3, wersja z 22 lipca 2026 r.), Komisja Ochrony Ekosystemów, działając w imieniu i z upoważnienia PROP, przedstawia następującą opinię:

Projekt dotyczy:

- I. zmiany dotychczasowych granic Drawieńskiego Parku Narodowego (dalej: DPN, Park) i ponownego określenia granic jego otuliny;
- II. włączenia do DPN odległej o ok. 100 km eksklawy – fragmentu doliny Dolnej Odry;
- III. wyznaczenia otuliny Parku w dolinie Dolnej Odry.

W naszej opinii zwracamy uwagę także na zagadnienia wykraczające poza zakres regulacji, ale istotne dla ochrony przyrody – które przedmiotowy projekt ujawnia.

I. Zmiana granic głównego kompleksu Drawieńskiego Parku Narodowego i jego otuliny

1. Obecne granice Drawieńskiego Parku Narodowego zostały określone w 1996 i 1998 r.¹ Proponowane rozporządzenie zakłada włączenie do Drawieńskiego Parku Narodowego ok. 155 ha gruntów przylegających do granic DPN, nabytych przez Park w drodze zakupu lub zamiany. Grunty te znajdują się w posiadaniu DPN już od kilkadziesiąt lat i są przez Park przeznaczone do ochrony przyrody; częściowo uległy one naturalnej sukcesji, a częściowo są dzierżawione i użytkowane rolniczo. Przez lokalną społeczność są powszechnie postrzegane jako „teren parku” i tak też są oznakowane w terenie. W większości zostały objęte projektem planu ochrony parku, sporządzonym w 2014 r. Ich formalne włączenie do Parku jest więc uporządkowaniem wieloletnich zaszczości. Powinno to być wykonane już kilkanaście lat temu. **Pozytywnie opinujemy tę zmianę.**
2. Proponowany nowy opis gruntów i granic Parku wyłącza z niego działki opisane w 1998 r. jako „działka 17/1, 17/2 i 203 obrębu Drawno w gminie Drawno” (obecnie podzielone na wiele mniejszych działek). Grunty te są zlokalizowane w mieście Drawno i już wiele lat temu Park pozbył się ich, wymieniając je (z korzyścią dla ochrony przyrody) na grunty bardziej wartościowe przyrodniczo. Działki te zostały od tego czasu zabudowane,

¹ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1996 r. w sprawie Drawieńskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 4, poz. 28); Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 grudnia 1998 zmieniające rozporządzenie w sprawie Drawieńskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 156, poz. 1021).

bezpowrotnie tracąc swoje wartości przyrodnicze i kulturowe. Już w 2014 r. grunty te nie były postrzegane jako teren Parku i nie zostały objęte projektem planu ochrony DPN. W naszej ocenie ich **wyłączenie z parku narodowego jest merytorycznie zasadne** i także służy uporządkowaniu wieloletnich zaszłości. Powinno to być wykonane już kilkanaście lat temu.

Z formalnoprawnego punktu widzenia jest to jednak zmniejszenie powierzchni Parku², a więc zgodnie z art 10 ust 1a ustawy o ochronie przyrody (u.o.p.) może ono objąć tylko grunty, które bezpowrotnie utraciły wartości przyrodnicze i kulturowe. W naszej ocenie przesłanka ta jest spełniona, wyłączenie jest więc możliwe. Uzasadnienie projektu rozporządzenia **musi jednak wyraźnie opisywać dokonywane wyłączenie i uzasadniać spełnienie przesłanki z art 10 ust 1a u.o.p.** Brak tego elementu w obecnym uzasadnieniu projektu stwarza wrażenie, że Minister wzoruje się na bezprawnych działaniach rządu poprzedniej kadencji, który z pominięciem zastosowania art 10 ust. 1a ustawy wyłączył ze Świętokrzyskiego Parku Narodowego działki na Świętym Krzyżu³.

3. Proponowane w projekcie rozporządzenia granice otuliny DPN nie są identyczne z obecnymi jej granicami, choć są do nich zbliżone. W szczególności:

- a) W okolicy Drawna otulina miałyby być zmniejszona o ok. 500 ha. Zmiana taka była dyskutowana już podczas prac nad planem ochrony w 2013 r. i była uzasadniana chęcią dopasowania granic otuliny do granic działek ewidencyjnych. W obszarze wyłączanym z otuliny nie ma obecnie znaczących źródeł zagrożeń zewnętrznych, którym otulina mogłaby zapobiegać. Plan ogólny gminy Drawno uchwalony 9 czerwca 2026 r. ustanawia na tym obszarze strefę otwartą z jedynym profilem dodatkowym zieleni urządzonej, z punktowymi tylko strefami zabudowy i usług. Zagrożenia mogłyby jednak powstać w przypadku zmiany planów zagospodarowania przestrzennego, a wówczas otulina dałaby dyrektorowi parku narzędzie wpływu takie zmiany.
- b) W części północnej, na linii jezior Dominikowo-Krzywe Dębsko – Środkowe - Szerokie – Nowa Korytnica obecna granica włącza do otuliny te jeziora ze 100 m buforem leśnym na pd. od nich, podczas gdy proponowana nowa granica miałyby biec po samej linii brzegu. Jeziora za pośrednictwem rzeki Słopica mają połączenie z systemem wodnym Drawy. Zagrożeniem dla jezior (niektóre z nich to wrażliwe jeziora ramienicowe) mogłaby być gospodarka leśna przy ich brzegach i na skarpach rynien jeziornych. Otulina, w tym obecny 100 m bufor na pn. od brzegów jezior, daje dyrektorowi parku wpływ na plany urządzenia lasu przy jeziorach.
- c) Otulina miałyby być także powiększona: o grunty w Tucznie w sąsiedztwie rez. Mszary Tuczyńskie i w pobliżu wsch. krańca jeziora Tuczo (zmiana zasadna!), w lasach między Załomiem a Drzonowem (zmiana neutralna), w okolicy Łęczyna (zmiana zasadna!).

Współczesna technika opisywania granic obszarów chronionych za pomocą współrzędnych geograficznych nie wymaga dopasowania granic do działek ewidencyjnych.

² Analogiczny przepis dla rezerwatów przyrody był przedmiotem orzecznictwa sądów administracyjnych (wyrok WSA w Olsztynie II SA/OI 348/20, utrzymany wyrokiem NSA III OSK 3366/21) które orzekły, że wymóg „bezpowrotnej utraty wartości przyrodniczych” dotyczy każdego fragmentu terenu, który miałby być wyłączony z obszaru chronionego wskutek zmiany granic – nawet jeśli byłby to tylko element „porządkowania granic”.

³ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2021 r. w sprawie Świętokrzyskiego Parku Narodowego (Dz. U. 2022 poz. 113). Zmiana ta została odwrócona Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 września 2025 r. w sprawie Świętokrzyskiego Parku Narodowego (Dz.U. 2025 poz. 1410).

Z przyrodniczego punktu widzenia dociąganie granic otuliny do granic działek ewidencyjnych nie ma merytorycznego uzasadnienia.

Zmiany granic otuliny nie zostały nawet zasygnalizowane w uzasadnieniu do projektu rozporządzenia, nie mówiąc już o ich wyjaśnieniu.

Biorąc powyższe pod uwagę, **negatywnie opiniujemy obecny projekt rozporządzenia w zakresie zmniejszającym otulinę Drawieńskiego Parku Narodowego w Puszczy Drawskiej**, rekomendując ustalenie granicy otuliny tak, by dokonać zasadnych powiększeń k. Tuczna i łączyna, ale by zachować obecną granicę otuliny w rejonie Drawna i jezior dominikowskich.

II. Włączenie do Drawieńskiego Parku Narodowego obszaru w Dolinie Dolnej Odry

Pierwotnie planowane było utworzenie osobnego Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry (PNDDO). PROP wyrażała wcześniej opinie w tej sprawie, pozytywnie opiniując utworzenie parku narodowego i wskazując, że jest to dobrze uzasadnione unikatowymi walorami przyrodniczymi i potrzebą ich ochrony, choć wyrażając pewne wątpliwości względem szczegółowych rozwiązań legislacyjnych⁴. Ustawa o utworzeniu Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry została uchwalona przez Sejm i Senat, jednak Prezydent postanowił skierować ją do ponownego rozpatrzenia, do czego jednak w Sejmie nie ma wystarczającej większości głosów. W całej rozciągłości podtrzymujemy wcześniejsze opinie w tej sprawie i nie dzielimy wątpliwości Prezydenta.

Obecnie proponowane rozporządzenie tworzy w dolinie Dolnej Odry eksklawę Drawieńskiego Parku Narodowego, co będzie skutkować objęciem części terenu proponowanego Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry ochroną w formie parku narodowego – tylko że jako części innego, już istniejącego parku.

Zaletą takiego rozwiązania jest:

1. **Podwyższenie reżimu ochrony ok. 1300 ha terenu** w dolinie Odry, obecnie chronionych jako park krajobrazowy i obszar Natura 2000 (reżim ochrony obecnych rezerwatów Kurowskie Błota i Kanał Kwiatowy, znajdujących się na tym terenie, nie zmieni się w praktyce; wzmocnioną ochroną zostanie objęte ok. 1250 ha Międzyodrza i kilka wysp odrzańskich).
2. **Zgodność z wolą samorządów** wyrażoną w uchwałach rad: gminy Kołbaskowo, miasta Szczecin, powiatu polickiego, oraz w uchwale Sejmiku województwa zachodniopomorskiego.
3. Stworzenie załączka do **demonstracji praktycznego działania parku narodowego na Międzyodrzu**, pokazującego jak park narodowy funkcjonuje w praktyce, jakie daje szanse rozwojowe a jakie wnosi obciążenia i utrudnienia. Istnieje możliwość, że w przyszłości, o ile rząd nadal będzie dążył do stworzenia Parku Narodowego Dolnej Odry, kolejne samorządy (gmina Gryfino, gmina Widuchowa, powiat gryficki) zechcą utworzenia parku narodowego na swoim terenie.

Zwracamy jednak uwagę, że do osiągnięcia takiego efektu potrzebne jest nie tylko formalne utworzenie eksklawy Drawieńskiego Parku Narodowego na Międzyodrzu, ale także mocne wsparcie finansowe i organizacyjne dla DPN w tym

⁴ Opinia PROP-KPOP/2025-06 z 2 września 2025 r. ws. projektu ustawy o utworzeniu Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry oraz PROP-KOE/2025-05 z 5 września 2025 r. ws. projektu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.08.2025 w sprawie Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry. Te i inne opinie PROP są dostępne na: <https://prop.gov.pl/opinie/>

zadaniu by uzyskać efekt demonstracyjny, ochrona i udostępnienie Międzyodrza muszą być zorganizowane na najwyższym poziomie (por. nasze uwagi w pkt. 6 niżej). Ponadto ścieżka prawna do utworzenia Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry zostanie dodatkowo skomplikowana (por. nasze uwagi w pkt 2 niżej).

Dostrzegamy jednak także istotne wady takiego rozwiązania:

1. Wprawdzie część Międzyodrza i wyspy na Odrze zostaną objęte ochroną w formie parku narodowego, ale **zakres terytorialny tej ochrony będzie szczątkowy w stosunku do potrzeb** i pierwotnych planów. Wymagające ochrony Międzyodrze, stanowiące całość ekologiczno-hydrologiczną, ma powierzchnię ok. 6 tys. ha (bez wysp Kurowski Ostrów i Kluckie Ostrowy). Ostatnia wersja projektu Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry obejmowała powierzchnię 3853 ha (nie obejmując terenów w gminie Gryfino, ze względu na brak uzgodnienia z organami samorządu). Obecne rozporządzenie zakłada objęcie ochroną w formie parku narodowego obszaru 1398 ha, w tym mniej niż 1/5 obszaru Międzyodrza. Z uzasadnienia wynika, że nie podjęto poważniejszych prób przekonania gminy Widuchowa do zgody na włączenie jej terenów (prawie 2500 ha) do Drawieńskiego Parku Narodowego.
2. W obecnym systemie prawnym proponowane rozwiązanie nie jest krokiem w kierunku powołania Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry, ale przeciwnie – **zamyka drogę prawną do jego powołania**. Ustawa o ochronie przyrody w art. 10 ust 1a zawiera bezpiecznik, uniemożliwiający wyłączenie cennych przyrodniczo lub kulturowo gruntów z parku narodowego. Gruntów raz włączonych do Drawieńskiego Parku Narodowego nie będzie więc można z tego parku wyłączyć, nawet w celu włączenia ich do innego parku narodowego. Zdajemy sobie sprawę, że ograniczenie to można obejść, np. dokonując zmiany art. 10 ust. 1a ustawy, albo wprowadzając do przyszłej ustawy o utworzeniu PNDDO przepis incydentalny o niestosowaniu art. 10 ust. 1a w tym przypadku. Nie rekomendujemy jednak takich manipulacji prawem, bo mogłyby one stworzyć precedens do naruszania obecnej zasady wyrażonej w art. 10 ust. 1a także w celach innych niż ochrona przyrody.
3. Proponowane rozwiązanie oznaczałoby, że w parku narodowym znalazłaby się ok. 2,5-hektarowa część istniejącego obecnie rezerwatu Kanał Kwiatowy, ale jego ok. 0,9 ha część (leżąca w gminie Gryfino) pozostałaby poza granicami Parku.
4. Drawieński Park Narodowy w 2014 r. sporządził projekt planu ochrony parku, który został przekazany Ministrowi do zatwierdzania. Minister był zobowiązany w ciągu 6 miesięcy od otrzymania tego projektu ustanowić plan lub odmówić jego ustanowienia, ale do dziś tego nie uczynił (w razie potrzeby aktualizacji, przypuszczamy, że DPN byłby w stanie w każdym momencie zaktualizować swój projekt). Włączenie Międzyodrza do DPN zablokuje Ministrowi na kolejne kilka lat możliwość usunięcia tego naruszenia prawa. Nie można ustanowić planu ochrony dla części parku narodowego, więc plan ochrony DPN będzie mógł być ustanowiony dopiero po zaplanowaniu ochrony Międzyodrza. Brak planu nie uniemożliwia wprawdzie ochrony przyrody w DPN (park przez 36 lat swego istnienia nigdy nie doczekał się ustanowionego planu ochrony, a mimo to skutecznie chroni przyrodę), ale z pewnością jej nie ułatwia.
5. Nie wiemy, jakie były przesłanki wybrania Drawieńskiego Parku Narodowego jako tego, którego eksklawa ma powstać na Międzyodrzu. Trzy potencjalnie wchodzące w grę parki narodowe: Ujście Warty, Drawieński i Woliński położone są w podobnej

odległości dojazdu (odpowiednio 91, 104 i 109 km). Na pewno nie zdecydowało o tym podobieństwo ekosystemów, jak próbuje się to przedstawiać w uzasadnieniu do projektu. Park Narodowy Ujście Warty chroni krajobraz podobny do Międzyodrza (dolina wielkiej rzeki nizinnej). Woliński Park Narodowy chroni mozaikę różnych ekosystemów, w tym podobne do Międzyodrza obszary wstecznej delty Świny. Drawieński Park Narodowy chroni krajobraz leśno-rzeczno-jeziorny równiny sandrowej, zupełnie odmienny od doliny wielkiej rzeki. Obszar Międzyodrza, będący krajobrazem, do powstania którego przyczyniła się zarówno działalność człowieka, jak i naturalne struktury i procesy przyrodnicze, pozostający w dodatku pod wpływem wielkiej rzeki nizinnej, wymaga zupełnie innych sposobów ochrony niż ekosystemy wodne DPN. Uzasadnienie, że „oba obszary, zarówno Park [DPN], jak i włączany w jego granice obszar Doliny Dolnej Odry są silnie związane z wodą i mają charakter mokradłowo-rzeczny; oba obszary są oparte na unikatowych ekosystemach rzecznych, jeziornych, torfowiskowych i mokradłowych, woda kształtuje ich ekologię, krajobraz i różnorodność biologiczną” jest skrajnie powierzchowne. Przy okazji zaznaczamy, że uzasadnienie projektu rozporządzenia przygotowano bardzo niestarannie w zakresie argumentów przyrodniczych - użyto w nim argumentów odnoszących się do całego Międzyodrza, a nie do obszaru włączanego.

6. Codzienne funkcjonowanie parku narodowego w dwóch częściach, oddalonych o ponad 100 km, będzie utrudnione. Z Oceny Skutków Regulacji (OSR) wynika, że planowane jest stworzenie nad Dolną Odrą od 2026 r. stanowisk pracy dla 4 osób: głównego specjalisty, konserwatora obwodu ochronnego i dwóch strażników, a następnie zatrudnienie, w kolejnych latach, 2 pracowników administracji i 7 pracowników do edukacji i udostępniania. Jednak funkcja monitoringu przyrody ma być realizowana z Drawna, gdzie zatrudniony ma być do tego 1 dodatkowy pracownik. Wydaje się, że lepszą jakość monitoringu przyrodniczego Międzyodrza, a także lepsze sprzężenie zwrotne między bieżącą ochroną i monitoringiem, mogłoby zapewnić zatrudnienie pracowników (i to więcej niż jednego) w lokalizacji nad Odrą. Nie jest jasne, dlaczego skutkiem proponowanego powiększenia DPN ma być konieczność zatrudnienia 2 pracowników edukacji i udostępniania w Drawnie, gdzie rozmiar zadań w tym zakresie nie zwiększy się znacząco. Łączne wzmocnienie kadrowe działu edukacji i udostępniania o 9 osób jest być może potrzebne, ale nieproporcjonalne w porównaniu ze wzmocnieniem kadr zajmujących się ochroną i monitoringiem przyrody tylko o 3 osoby. Nie jest też jasne, dlaczego skutkiem rozporządzenia ma być konieczność zakupu 4 samochodów terenowych, jeśli potrzeby w Puszczy Drawskiej w praktyce się nie zmieniają, a po terenach nad Dolną Odrą nie da się poruszać żadnym samochodem. Zasadny jest oczywiście zakup łodzi. Nie przewidziano natomiast, aż do 2030 r., żadnych środków na zaplanowanie ochrony włączanej do Parku części Międzyodrza (por. także wyżej, pkt 3), ani w ogóle żadnych środków na realizację tej ochrony. W świetle przedstawionej OSR, uważamy że **koncepcja funkcjonowania Międzyodrza jako części Drawieńskiego Parku Narodowego wymaga ponownego przemyślenia** - a w szczególności że Drawieński Park Narodowy, podejmując się trudnego zadania ochrony Międzyodrza, powinien otrzymać w tym dziele większą pomoc i wsparcie, niż założono to w OSR. .
7. Choć nie jest możliwe dokładne obliczenie zwiększenia subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, jaka będzie skutkiem objęcia ich terenu ochroną w formie

parku narodowego (bo zależy to także od przyszłych dochodów własnych tych jednostek oraz przyszłej liczby ich mieszkańców), to z pewnością możliwe jest wykonanie symulacji tych skutków finansowych na podstawie parametrów z 2025 r., co powinno być elementem oceny skutków regulacji.

Wad wskazanych wyżej w pkt 1-4 nie miałyby **alternatywne rozwiązanie, polegające na uznaniu przez RDOS w Szczecinie całego Międzyodrza, także w gminach Gryfino i Widuchowa, za wielkoobszarowy rezerwat przyrody**, np. pod nazwą „Park Doliny Dolnej Odry”. Zapewniłoby to podobny poziom ochrony przyrody Międzyodrza. Przy odpowiedniej organizacji, w oparciu o formułę rezerwatu można by zrealizować także funkcje udostępnienia terenu oraz promocję rozwoju specjalistycznej turystyki i rekreacji, obiecywane lokalnym społecznościom. W przyszłości, gdy zaistnieją dogodne do tego warunki polityczne, rezerwat można łatwo przekształcić w park narodowy. Uniknęlibyśmy w ten sposób ryzyka, że w przyszłości jeden spójny funkcjonalnie obszar byłby chroniony przez dwa różne parki narodowe (por. pkt 2 wyżej). Dobrym przykładem wzmacniania ochrony przyrody na jednym obszarze jest historia pobliskiego Parku Narodowego Ujście Warty - którego podwaliny stworzył rezerwat Stońsk o powierzchni 42 km².

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, **Komisja uważa że zalety i szanse wynikające z proponowanego rozwiązania przeważają jednak nad jego wadami i pozytywnie opiniuje projekt w zakresie utworzenia eksklawy Drawieńskiego Parku Narodowego na Międzyodrzu. Rekomendujemy jednak ponowne rozważenie zasygnalizowanych wyżej problemów.**

III. Wyznaczenie otuliny kompleksu w dolinie Dolnej Odry

Jako otulinę parku narodowego w Dolinie Dolnej Odry zaproponowano pojedynczą, niewielką działkę ewidencyjną o powierzchni 0,41 ha, położoną na brzegu Odry, w dodatku między dwoma częściami projektowanego parku – Międzyborzem i wyspą Kurowskie Łęgi. Działka ta obejmuje na długości ok. 240 m brzeg rzeki za wałem okalającym Międzyodrza, podczas gdy na całej pozostałej długości brzeg Odry i wał włączono do Parku. Tak wyznaczona „otulina” nie ma żadnego sensu i nie jest w stanie zabezpieczać parku przed żadnymi zagrożeniami zewnętrznymi.

Zgodnie z art. 5 ust. 14 u.o.p., otulina jest definiowana jako „strefa ochronna granicząca z formą ochrony przyrody i wyznaczona indywidualnie dla formy ochrony przyrody w celu zabezpieczenia przed zagrożeniami zewnętrznymi wynikającymi z działalności człowieka”. Istnienie otuliny nie wiąże się z żadnymi zakazami, a skutkuje tylko staranniejszą analizą potencjalnych oddziaływań na środowisko oraz włączeniem dyrektora parku w procedury planowania przestrzennego i planowania urzędzenia lasu. Otulina powinna więc być wyznaczona tak, by znalazły się w niej źródła potencjalne zagrożeń zewnętrznych, a jej wyznaczenie powinno wynikać z przesłanek merytorycznych. **Wyznaczenie otuliny w sposób zaproponowany w projekcie urąga zarówno logice, jak i przytoczonemu przepisowi ustawy.**

Prawidłowo wyznaczona otulina Obrębu Ochronnego DPN Dolina Dolnej Odry powinna w szczególności objąć oba ramiona Odry ograniczające całe Międzyodrza, wraz z jazem w Widuchowej decydującym o rozrządzie wody między te ramiona oraz całe niezabudowane dno doliny Odry w sąsiedztwie parku⁵.

⁵ Podkreślaliśmy to już w naszej opinii PROP-KOE/2025-05 z 5 września 2025 r. ws. w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.08.2025 w sprawie Parku Narodowego Doliny Dolnej Odry

IV. Inspirowane projektem refleksje na temat prawa ochrony przyrody i funkcjonowania Ministerstwa Klimatu i Środowiska

Losy projektu Parku Narodowego Doliny dolnej Odry – w tym potrzeba wydania przedmiotowego rozporządzenia – ujawniają systemowe słabości rozwiązań przyjętych w obecnej ustawie o ochronie przyrody. W szczególności:

- a) Wymóg uzgodnienia granic parku narodowego ze wszystkimi organami samorządu terytorialnego – w wyniku czego państwo nie może samodzielnie przeznaczyć nawet własnych gruntów na ochronę przyrody w tej formie. Próbując utworzyć park narodowy, państwo staje się zakładnikiem samorządów, ulegając ich naciskom także co do aspektów, dla których ustawodawca nie przewidział trybu uzgadniania (jak sposoby ochrony i udostępnienia przyszłego parku, wyznaczenie otuliny).
- b) Zasada, że każdy park narodowy stanowi samodzielną osobę prawną, a w konsekwencji wymaga odrębnego powołania ustawą – co skutkuje oderwaniem aktu utworzenia osoby prawnej (co następuje w drodze ustawy) od utworzenia obszaru chronionego (co następuje de facto przez określenie jego granic, a więc w trybie rozporządzenia Rady Ministrów). Sprawia to, że utworzenie każdego kolejnego parku narodowego wymaga pełnego procesu legislacyjnego zmieniającego ustawę o ochronie przyrody – co zarazem otwiera furtkę do destabilizacji zapisanych w ustawie rozwiązań chroniących przyrodę.

Doświadczenia te warto uwzględnić, myśląc o przyszłej reformie prawa ochrony przyrody.

Zwracamy też uwagę, że uporządkowanie stanu granic oraz ustanowienie planu ochrony Drawieńskiego Parku Narodowego w Puszczy Drawskiej powinno zostać dokonane już kilkanaście lat temu.

dr hab., prof. UW Wiktor Kotowski
przewodniczący KOE PROP
[podpisano elektronicznie]

Otrzymują:

Pani Paulina Hennig-Kloska, Minister Klimatu i Środowiska

Pan Mikołaj Dorożala, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Klimatu i Środowiska, Główny
Konserwator Przyrody